

KOMISJA
EUROPEJSKA

Bruksela, dnia 30.7.2021 r.
COM(2021) 435 final

2021/0249 (NLE)

Wniosek

DECYZJA WYKONAWCZA RADY

**zmieniająca decyzję 2009/791/WE upoważniającą Niemcy do dalszego stosowania
środka stanowiącego odstępstwo od art. 168 dyrektywy 2006/112/WE w sprawie
wspólnego systemu podatku od wartości dodanej**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 395 ust. 1 dyrektywy 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (zwanej dalej „dyrektywą VAT”¹) Rada, stanowiąc jednomyślnie na wniosek Komisji, może upoważnić każde państwo członkowskie do stosowania szczególnych środków stanowiących odstępstwo od przepisów wspomnianej dyrektywy w celu upraszczania procedur poboru podatku VAT lub zapobiegania niektórym formom uchylania się od opodatkowania lub unikania opodatkowania.

Pismem, które wpłynęło do Komisji w dniu 19 lutego 2021 r., Republika Federalna Niemiec (dalej „Niemcy”) wystąpiła z wnioskiem o upoważnienie do dalszego stosowania środka stanowiącego odstępstwo od art. 168 i 168a dyrektywy VAT w celu wyłączenia z prawa do odliczenia podatku VAT nałożonego na towary i usługi, które są wykorzystywane przez podatnika w ponad 90 % do jego użytku prywatnego lub użytku prywatnego jego pracowników lub ogólnie do celów innych niż prowadzenie przedsiębiorstwa lub do działalności niebędącej działalnością gospodarczą. Do wniosku dołączono sprawozdanie dotyczące stosowania tego środka zgodnie z wymogami art. 2 decyzji Rady 2009/791/WE z dnia 20 października 2009 r.², zmienionej decyzją wykonawczą Rady (UE) 2018/2060 z dnia 20 grudnia 2018 r.³

Zgodnie z art. 395 ust. 2 dyrektywy VAT pismami z dnia 17 marca 2021 r. Komisja poinformowała pozostałe państwa członkowskie o wniosku złożonym przez Niemcy. Pismem z dnia 18 marca 2021 r. Komisja zawiadomiła Niemcy, że posiada wszystkie informacje konieczne do rozpatrzenia wniosku.

1. KONTEKST WNIOSKU

• Przyczyny i cele wniosku

Art. 168 dyrektywy VAT stanowi, że podatnik jest uprawniony do odliczenia podatku VAT nałożonego na towary lub usługi zakupione na potrzeby swoich opodatkowanych transakcji. Art. 168a ust. 1 dyrektywy VAT stanowi, że podatek VAT od wydatków związanych z nieruchomością stanowiącą część majątku przedsiębiorstwa danego podatnika i wykorzystywaną zarówno do celów prowadzonej przez niego działalności, jak i do celów innych niż prowadzona działalność, podlega odliczeniu wyłącznie do wysokości udziału procentowego, w jakim dana nieruchomość jest wykorzystywana do celów działalności prowadzonej przez podatnika. Zgodnie z art. 168a ust. 2 dyrektywy VAT państwa członkowskie mogą również stosować tę zasadę w odniesieniu do wydatków związanych z innymi określonymi składnikami majątku przedsiębiorstwa. Art. 168a został wprowadzony do dyrektywy VAT dyrektywą Rady 2009/162/UE z dnia 22 grudnia 2009 r.⁴ w celu ograniczenia odliczenia do udziału procentowego rzeczywistego wykorzystania do celów działalności gospodarczej, a tym samym skuteczniejszego stosowania zasady, zgodnie z którą odliczenie powstaje jedynie w zakresie, w jakim dane towary i usługi są wykorzystywane do celów działalności gospodarczej podatnika.

Zgodnie z art. 395 dyrektywy VAT państwa członkowskie mogą stosować środki stanowiące odstępstwo od przepisów dyrektywy VAT w celu uproszczenia procedury poboru podatku

¹ Dz.U. L 347 z 11.12.2006, s. 1.

² Dz.U. L 283 z 30.10.2009, s. 55.

³ Dz.U. L 329 z 7.12.2018, s. 20.

⁴ Dyrektywa Rady 2009/162/UE z dnia 22 grudnia 2009 r. zmieniająca niektóre przepisy dyrektywy 2006/112/WE w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej, Dz.U. L 10 z 15.1.2010, s. 14.

VAT lub zapobiegania niektórym formom uchylania się od opodatkowania lub unikania opodatkowania, jeżeli środki te zostały zatwierdzone przez Radę.

Niemcy zwróciły się o upoważnienie do dalszego stosowania środka stanowiącego odstępstwo od art. 168 i 168a dyrektywy VAT, który umożliwia temu państwu całkowite wyłączenie z prawa do odliczenia podatku VAT od towarów i usług wykorzystywanych przez podatnika w ponad 90 % do celów prywatnych lub do celów innych niż prowadzenie przedsiębiorstwa, w tym do działalności niebędącej działalnością gospodarczą.

Ten środek stanowiący odstępstwo wprowadzony przez Niemcy został pierwotnie przyznany decyzją Rady 2000/186/WE z dnia 28 lutego 2000 r.⁵ na okres do dnia 31 grudnia 2002 r., a następnie ponownie przyznany decyzją Rady 2003/354/WE z dnia 13 maja 2003 r.⁶ na okres do dnia 30 czerwca 2004 r., decyzją Rady 2004/817/WE z dnia 19 listopada 2004 r.⁷ – na okres do dnia 31 grudnia 2009 r. i decyzją Rady 2009/791/WE z dnia 20 października 2009 r. – na okres do dnia 31 grudnia 2012 r. Ten ostatni okres został przedłużony do dnia 31 grudnia 2015 r. decyzją wykonawczą Rady 2012/705/UE z dnia 13 listopada 2012 r.⁸, a następnie do dnia 31 grudnia 2018 r. decyzją wykonawczą Rady (UE) 2015/2428 z dnia 10 grudnia 2015 r.⁹ i do dnia 31 grudnia 2021 r. decyzją wykonawczą Rady (UE) 2018/2060 z dnia 20 grudnia 2018 r.¹⁰

W swoim obecnym wniosku Niemcy poinformowały Komisję, że zastosowanie środka stanowiącego odstępstwo okazało się bardzo skuteczne i stanowi znaczne uproszczenie w zakresie poboru podatku VAT. Pomaga ono również zapobiegać uchylaniu się od opodatkowania i unikaniu opodatkowania.

Zawarty we wniosku minimalny wymóg wykorzystywania towarów w co najmniej 10 % do celów prowadzenia przedsiębiorstwa, by można było odliczyć naliczony podatek VAT, jest stosunkowo niski. Według Niemiec przedłużenie okresu obowiązywania tego środka będzie miało zatem jedynie niewielki wpływ na całkowitą kwotę dochodów z VAT pobieranych na końcowym etapie konsumpcji i w związku z tym nie ma negatywnego wpływu na zasoby własne Unii z tytułu VAT.

Zdaniem Niemiec środek zmniejsza obciążenie administracyjne podatników i administracji podatkowych, ponieważ wskaźnik wykorzystania takich towarów do celów prowadzenia przedsiębiorstwa i do celów innych niż jego prowadzenie nie musi być monitorowany ani dostosowywany, a zatem w odniesieniu do tych zmian nie ma konieczności prowadzenia jakichkolwiek rejestrów. Ograniczenie na poziomie 10 % odpowiada również warunkom przewidzianym w niemieckim ustawodawstwie dotyczącym podatku dochodowego, które stanowi, że jedynie towary, które są w co najmniej 10 % wykorzystywane do celów prowadzenia przedsiębiorstwa, można uznać za majątek związany z działalnością gospodarczą.

Prawo do stosowania odstępstwa przyznaje się zazwyczaj na ograniczony okres, aby umożliwić ocenę stosowności i skuteczności danego środka szczególnego. W oparciu o informacje dostarczone przez Niemcy w tym zakresie Komisja rozumie, że przyjęty

⁵ Dz.U. L 59 z 4.3.2000, s. 12.

⁶ Dz.U. L 123 z 17.5.2003, s. 47.

⁷ Dz.U. L 357 z 2.12.2004, s. 33.

⁸ Dz.U. L 319 z 16.11.2012, s. 8.

⁹ Dz.U. L 334 z 22.12.2015, s. 12.

¹⁰ Dz.U. L 329 z 7.12.2018, s. 20.

wskaźnik proporcji 10 %/90 % wykorzystywania towarów i usług do celów prowadzenia przedsiębiorstwa i do celów innych niż jego prowadzenie nadal stanowi rzetelną podstawę do wyłączenia transakcji, w przypadku których wykorzystanie do celów prowadzenia przedsiębiorstwa można uznać za nieistotne.

W konsekwencji przedmiotowy środek szczególnie stanowi ułatwienie zarówno dla administracji podatkowej, jak i przedsiębiorców, ponieważ eliminuje konieczność monitorowania sposobu wykorzystania towarów i usług, w odniesieniu do których w momencie ich nabycia zastosowano wyłączenie z prawa do odliczenia, w szczególności w odniesieniu do ewentualnego opodatkowania wykorzystania do celów prywatnych zgodnie z art. 16 lub 26 dyrektywy VAT lub w odniesieniu do korekt odliczeń przewidzianych w art. 184–192 tej dyrektywy. Z tego też względu należy przedłużyć środek stanowiący odstępstwo.

Przedłużenie powinno być jednak ograniczone w czasie, aby można było ocenić, czy warunki, na których opiera się odstępstwo, nadal występują. W związku z tym proponuje się przedłużenie stosowania odstępstwa do końca 2024 r. oraz zwrócić się do Niemiec o przedstawienie najpóźniej do dnia 31 marca 2024 r., wraz z wnioskiem o przedłużenie, sprawozdania zawierającego weryfikację stosowanego wskaźnika proporcji wykorzystania towarów i usług do celów prowadzenia przedsiębiorstwa i do celów innych niż jego prowadzenie, stanowiącego podstawę wyłączenia z prawa do odliczenia podatku, jeśli państwo to przewiduje dalsze przedłużenie stosowania odstępstwa po 2024 r.

Ponieważ decyzja Rady 2009/791/WE z dnia 20 października 2009 r. została przyjęta przed przyjęciem dyrektywy Rady 2009/162/UE z dnia 22 grudnia 2009 r., którą do dyrektywy VAT wprowadzono art. 168a, tytuł wspomnianej decyzji nie odnosi się do art. 168a. W celu wyeliminowania tej niespójności między tytułem a treścią decyzji Rady 2009/791/WE należy zatem zmienić tytuł decyzji Rady 2009/791/WE poprzez dodanie odniesienia do art. 168a dyrektywy VAT.

- **Spójność z przepisami obowiązującymi w tej dziedzinie polityki**

Podobne odstępstwa w odniesieniu do wyłączenia z prawa do odliczenia podatku VAT należnego od towarów i usług, w przypadku gdy dane towary i usługi są wykorzystywane w ponad 90 % do celów prywatnych podatnika lub jego pracowników lub ogólnie do celów innych niż prowadzenie przedsiębiorstwa lub do działalności niebędącej działalnością gospodarczą, zostały przyznane innym państwom członkowskim (Austria¹¹, Niderlandy¹²).

Art. 176 dyrektywy VAT stanowi, że Rada określa wydatki, które nie dają prawa do odliczenia podatku VAT. Do tego czasu państwa członkowskie są upoważnione do utrzymania wyłączeń obowiązujących w dniu 1 stycznia 1979 r. W związku z tym istnieje pewna liczba przepisów „wstrzymujących”, które ograniczają prawo podatników do odliczenia.

¹¹ Decyzja wykonawcza Rady (UE) 2018/1487 z dnia 2 października 2018 r. zmieniająca decyzję wykonawczą 2009/1013/UE upoważniającą Republikę Austrii do dalszego stosowania środka stanowiącego odstępstwo od art. 168 i 168a dyrektywy 2006/112/WE w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej, Dz.U. L 251 z 5.10.2018, s. 33.

¹² Decyzja wykonawcza Rady (UE) 2020/2189 z dnia 18 grudnia 2020 r. w sprawie upoważnienia Niderlandów do wprowadzenia szczególnego środka stanowiącego odstępstwo od art. 168 i 168a dyrektywy 2006/112/WE w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej, Dz.U. L 434 z 23.12.2020, s. 1.

Niezależnie od wcześniejszych inicjatyw mających na celu ustanowienie przepisów określających kategorie wydatków, które mogą podlegać ograniczeniom w zakresie prawa do odliczenia¹³, takie odstępstwo jest właściwe w oczekiwaniu na harmonizację odnośnych przepisów na szczeblu UE.

Proponowany środek jest zatem zgodny z obowiązującymi przepisami dyrektywy VAT.

2. PODSTAWA PRAWNA, POMOCNICZOŚĆ I PROPORCJONALNOŚĆ

- **Podstawa prawna**

Art. 395 dyrektywy VAT.

- **Pomocniczość (w przypadku kompetencji niewyłącznych)**

Biorąc pod uwagę przepisy dyrektywy VAT będące podstawą przedmiotowego wniosku, zasada pomocniczości nie ma zastosowania.

- **Proporcjonalność**

Decyzja dotyczy upoważnienia udzielonego państwu członkowskiemu w odpowiedzi na jego własny wniosek i nie stanowi żadnego zobowiązania.

Biorąc pod uwagę ograniczony zakres odstępstwa, przedmiotowy środek szczególny jest proporcjonalny do zamierzonego celu, jakim jest uproszczenie procedury poboru VAT i zapobieganie niektórym formom uchylania się od opodatkowania lub unikania opodatkowania. Środek nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tego celu.

- **Wybór instrumentu**

Proponowany instrument: decyzja wykonawcza Rady.

Zgodnie z art. 395 dyrektywy Rady 2006/112/WE odstępstwo od wspólnych przepisów dotyczących podatku VAT jest możliwe jedynie po uzyskaniu zgody Rady, stanowiącej jednogłośnie na wniosek Komisji. Decyzja wykonawcza Rady jest najwłaściwszym instrumentem, ponieważ może być skierowana do poszczególnych państw członkowskich.

3. WYNIKI OCEN *EX POST*, KONSULTACJI Z ZAINTERESOWANYMI STRONAMI I OCEN SKUTKÓW

- **Konsultacje z zainteresowanymi stronami**

Niniejszy wniosek opiera się na wniosku złożonym przez Niemcy i dotyczy wyłącznie tego państwa członkowskiego.

- **Gromadzenie i wykorzystanie wiedzy eksperckiej**

Nie zaistniała potrzeba skorzystania z pomocy ekspertów zewnętrznych.

- **Ocena skutków**

Niniejszy wniosek dotyczący decyzji wykonawczej Rady ma na celu uproszczenie procedury poboru podatku VAT poprzez upoważnienie Niemiec do dalszego stosowania środka

¹³ COM (2004) 728 final – Wniosek dotyczący dyrektywy Rady zmieniającej dyrektywę 77/388/EWG w celu uproszczenia zobowiązań wynikających z podatku od wartości dodanej (Dz.U. C 24 z 29.1.2005, s. 10), wycofany w dniu 21 maja 2014 r. (Dz.U. C 153 z 21.5.2014, s. 3).

stanowiącego odstępstwo, który umożliwia temu państwu całkowite wyłączenie z prawa do odliczenia podatku VAT od towarów i usług wykorzystywanych przez podatnika w ponad 90 % do celów prywatnych lub do celów innych niż prowadzenie przedsiębiorstwa, w tym do działalności niebędącej działalnością gospodarczą. Środek ten okazał się odpowiednim i skutecznym narzędziem.

Według Niemiec przedłużenie okresu obowiązywania tego środka nie będzie miało negatywnego wpływu na całkowitą kwotę dochodów z VAT pobieranych na końcowym etapie konsumpcji i w związku z tym nie ma negatywnego wpływu na zasoby własne Unii z tytułu VAT.

4. WPLYW NA BUDŻET

Wniosek nie ma negatywnego wpływu na budżet UE.

5. ELEMENTY FAKULTATYWNE

Wniosek jest ograniczony w czasie i zawiera klauzulę zakładającą wygaśnięcie odstępstwa w dniu 31 grudnia 2024 r.

Wniosek

DECYZJA WYKONAWCZA RADY**zmieniająca decyzję 2009/791/WE upoważniającą Niemcy do dalszego stosowania środka stanowiącego odstępstwo od art. 168 dyrektywy 2006/112/WE w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej**

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając dyrektywę Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej¹, w szczególności jej art. 395 ust. 1 akapit pierwszy,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Art. 168 i 168a dyrektywy 2006/112/WE regulują prawo podatnika do odliczenia podatku od wartości dodanej (VAT) nałożonego na dostarczane mu towary i świadczone na jego rzecz usługi wykorzystywane na potrzeby opodatkowanych transakcji podatnika. Niemcy upoważniono do wprowadzenia środka stanowiącego odstępstwo, mającego na celu wyłączenie z prawa do odliczenia podatku VAT nałożonego na towary i usługi wykorzystywane w ponad 90 % do celów prywatnych podatnika lub jego pracowników lub ogólnie do celów innych niż prowadzenie przedsiębiorstwa lub do działalności niebędącej działalnością gospodarczą.
- (2) Pierwotnie decyzją Rady 2000/186/WE² upoważniono Niemcy do wprowadzenia i stosowania środków stanowiących odstępstwo od art. 6 i 17 dyrektywy Rady 77/388/EWG³ do dnia 31 grudnia 2002 r. Decyzją Rady 2003/354/WE⁴ upoważniono Niemcy do stosowania środków stanowiących odstępstwo od art. 17 dyrektywy 77/388/EWG do dnia 30 czerwca 2004 r. Decyzją Rady 2004/817/WE⁵ przedłużono to upoważnienie do dnia 31 grudnia 2009 r.

¹ Dz.U. L 347 z 11.12.2006, s. 1.

² Decyzja Rady 2000/186/WE z dnia 28 lutego 2000 r. upoważniająca Republikę Federalną Niemiec do zastosowania środków stanowiących odstępstwo od art. 6 i 17 szóstej dyrektywy 77/388/EWG w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych – wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku (Dz.U. L 59 z 4.3.2000, s. 12).

³ Szósta dyrektywa Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych – wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku (Dz.U. L 145 z 13.6.1977, s. 1).

⁴ Decyzja Rady 2003/354/WE z dnia 13 maja 2003 r. upoważniająca Niemcy do wprowadzenia specjalnych środków stanowiących odstępstwo od art. 17 szóstej dyrektywy 77/388/EWG w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych (Dz.U. L 123 z 17.5.2003, s. 47).

⁵ Decyzja Rady 2004/817/WE z dnia 19 listopada 2004 r. upoważniająca Niemcy do wprowadzenia specjalnych środków stanowiących odstępstwo od art. 17 szóstej dyrektywy 77/388/EWG w sprawie

- (3) Decyzją Rady 2009/791/WE⁶ upoważniono Niemcy do dalszego stosowania środka stanowiącego odstępstwo od art. 168 dyrektywy 2006/112/WE. Po kolejnych przedłużeniach upoważnienie to wygasa z dniem 31 grudnia 2021 r.
- (4) Dyrektywą Rady 2009/162/UE⁷ z dnia 22 grudnia 2009 r. wprowadzono do dyrektywy 2006/112/WE art. 168a w celu ograniczenia odliczenia do udziału procentowego rzeczywistego wykorzystania do celów działalności gospodarczej, a tym samym skuteczniejszego stosowania zasady, zgodnie z którą odliczenie powstaje jedynie w zakresie, w jakim dane towary i usługi są wykorzystywane do celów działalności gospodarczej podatnika. Tytuł decyzji 2009/791/WE musi zatem również odnosić się do art. 168a dyrektywy 2006/112/WE.
- (5) Pismem z dnia 19 lutego 2021 r. Niemcy wystąpiły do Komisji z wnioskiem o upoważnienie do dalszego stosowania środka stanowiącego odstępstwo od art. 168 i 168a dyrektywy 2006/112/WE w celu całkowitego wyłączenia z prawa do odliczenia podatku VAT nałożonego na towary i usługi, które są wykorzystywane przez podatnika w ponad 90 % do jego użytku prywatnego lub do celów innych niż prowadzenie przedsiębiorstwa, w tym do działalności niebędącej działalnością gospodarczą („wniosek”). Do wniosku załączono sprawozdanie dotyczące stosowania środka stanowiącego odstępstwo, w tym weryfikację stosowanego wskaźnika proporcji w odniesieniu do prawa do odliczenia VAT zgodnie z art. 2 decyzji Rady 2009/791/WE.
- (6) Zgodnie z art. 395 ust. 2 akapit drugi dyrektywy 2006/112/WE pismami z dnia 17 marca 2021 r. Komisja poinformowała pozostałe państwa członkowskie o wniosku złożonym przez Niemcy. Pismem z dnia 18 marca 2021 r. Komisja zawiadomiła Niemcy, że posiada wszystkie informacje konieczne do rozpatrzenia wniosku.
- (7) Zdaniem Niemiec środek okazał się bardzo skuteczny, jeśli chodzi o uproszczenie poboru VAT oraz zapobieganie uchylaniu się od opodatkowania i unikaniu opodatkowania. Środek ogranicza obciążenie administracyjne przedsiębiorstw i administracji podatkowych, ponieważ nie ma potrzeby monitorowania późniejszego wykorzystania towarów i usług, do których zastosowano wyłączenie z odliczenia w chwili ich nabycia. Należy zatem upoważnić Niemcy do dalszego stosowania tego środka szczególnego w kolejnym ograniczonym okresie, tj. do dnia 31 grudnia 2024 r.
- (8) W przypadku gdy Niemcy uznają za konieczne przedłużenie tego okresu po 2024 r., powinny do dnia 31 marca 2024 r. przedłożyć Komisji wniosek wraz ze sprawozdaniem dotyczącym stosowania przedmiotowego środka, które powinno obejmować weryfikację stosowanego wskaźnika proporcji.
- (9) Środek stanowiący odstępstwo nie wpłynie negatywnie na zasoby własne Unii z tytułu VAT.
- (10) Należy zatem odpowiednio zmienić decyzję 2009/791/WE,

harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych (Dz.U. L 357 z 2.12.2004, s. 33).

⁶ Decyzja Rady 2009/791/WE z dnia 20 października 2009 r. upoważniająca Republikę Federalną Niemiec do dalszego stosowania środka stanowiącego odstępstwo od art. 168 dyrektywy 2006/112/WE w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. L 283 z 30.10.2009, s. 55).

⁷ Dyrektywa Rady 2009/162/UE z dnia 22 grudnia 2009 r. zmieniająca niektóre przepisy dyrektywy 2006/112/WE w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej, Dz.U. L 10 z 15.1.2010, s. 14.

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

W decyzji 2009/791/WE wprowadza się następujące zmiany:

1) tytuł otrzymuje brzmienie:

„Decyzja Rady z dnia 20 października 2009 r. upoważniająca Republikę Federalną Niemiec do dalszego stosowania środka stanowiącego odstępstwo od art. 168 i 168a dyrektywy 2006/112/WE w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej”;

2) art. 2 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 2

Niniejsza decyzja traci moc z dniem 31 grudnia 2024 r.

Ewentualny wniosek o przedłużenie środka stanowiącego odstępstwo określonego w niniejszej decyzji przedkłada się Komisji do dnia 31 marca 2024 r.

Do takiego wniosku dołącza się sprawozdanie dotyczące stosowania tego środka, obejmujące weryfikację stosowanego wskaźnika proporcji dotyczącego prawa do odliczenia VAT na podstawie niniejszej decyzji.”.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja skierowana jest do Republiki Federalnej Niemiec.

Sporządzono w Brukseli dnia [...] r.

*W imieniu Rady
Przewodniczący*